

Ontwaken

donker is het nog
en stil, de bloemen houden
hun ogen gesloten, alleen
het klein gevogelte laat zich horen

de bomen blijven onbewogen,
hun kruin ligt op de horizont
als een hoofd op een peluw

en je hebt zin om ze aan
te raken zoals je verwarde
haren van een voorhoofd strijkt

het laken van de nacht
schuift van de aarde
alsof ze woelend droomde
in haar slaap, de zon
is een roze zaklantaarn
in haar verdwaasde ogen

en je hebt zin om ze aan
te raken zoals je een blote
schouder streelt: nauwelijks
voelbaar, een troostend
gebaar, net voldoende
voor een zacht ontwaken

Staf De Wilde